

Comentari de la setmana

—El cor ja m'ho deia: El Betis serà la nostra perdició. És un equip que ens porta desgràcia. L'any passat vàrem guanyar-lo a la primera eliminatòria per dos gols a cap i el diumenge següent ens va posar fora de combat. Aquest any ja s'ha descarcat i ens guanya al nostre propi camp. Cregui'm, no hi ha res a fer. Som més morts que els morts del cementiri.

—Qui sap, home, qui sap! De vegades la truita es gira de l'inrevés. Si l'any passat les coses van anar malament no hi han pas d'anar sempre...

—Què diu, sant cristià? L'any passat i aquest! ¿De perdre a Les Corts no en diu anar malament les coses?

—Vull dir que si l'any passat vàrem perdre a Sevilla després d'haver guanyat a Les Corts, qui sap si enguany guanyarem a Sevilla després d'haver perdut aquí...

—No es faci il·lusions, cregui. És la nostra "planeta". Amb el Betis sempre ens ha tocat el rebre i ara no serà pas una excepció. Quan no mosseguen l'orella d'un jugador, li trepitgen la melsa o li trenquen una cama. Cregui'm, aquests del Betis són uns bruts. No s'hi pot jugar. Et fan malbé els jugadors i per torna et guanyen el partit. Ja li he dit que el cor m'ho deia...

—Amb això de jugar brut té una mica de raó. I no ho dic precisament per partit d'ahir. Recordo altres partits i encara m'esgarriro.

—Es veu que aquests nois del Betis així que veuen una samarreta blau-grana perden l'"oremus" i fan entrades de ganivet i volen rebotar-ho tot. Ens tenen mania, en una paraula. Ahir van deixar-nos Zabalo fora de combat i tot se'n va anar a rodar. Cregui'm, el Betis és la nostra desgràcia. Jo ja no en vull ni sentir parlar...

—Te raó, té raó. Però ¿no li sembla que el Barcelona ja és una mica massa gran per a deixar-se fer aquestes coses? Estic segur que el Betis no faria aquestes coses que tant l'indignen a vostè, a Bilbao o a València, per exemple...

—Es que açí som massa bons i massa correctes. Si els nostres jugadors tinguessin mals instints el Betis no presumiria tant...

—D'això que diu ja em permetrà que només n'accepti una part. No tot hem d'atribuir-ho a aquesta mena de "furor" que domina el Betis així que té el Barcelona al davant. Jo recordo altres temps — parlo d'any, de quan el Barcelona guanyava campionats — i recordo que també hi havia, com ara, equips correctes i equips violents, equips nets i equips bruts, però a nosaltres ens era igual. Si el contrari jugava correctament, corresponíem amb la mateixa moneda i guanyàvem. Si jugava brut, fèiem el que millor ens semblava però acabàvem guanyant, oi més si el partit es jugava a casa nostra. Jo n'he vist molts de partits perduts per l'equip que jugava brut. De manera que no puc compartir totalment el seu criteri. ¿Què els jugadors del Betis són uns bruts? Bé, desfogui's tant com vulgui amb això; que jo no protestaré. Però no digui enlloc que el Barcelona ha perdut al seu camp perquè el Betis jugava brut. Això digui-ho només als amics íntims, però que no ho sàpiga la gent de fora. ¿No veu que si ho senten a Sevilla esmolaran les eines per acabar-nos d'afaitar diumenge vinent?

—Vostè està molt carregat de romanços. Hem perdut perquè els jugadors del Betis són uns bruts i prou...

—Què no recorda el Constància?

—Ah! allò donava gust, allò era correcció...

—I vostè creu que el Barcelona s'hi va lluir gaire?

—Home...no.

—Doncs a la pèrdua del partit d'ahir posi-hi una mica de cada cosa. No tota la culpa és de les brutícies, cregui'm. Assereï's i reflexioni.

—Ja veig que amb vostè no ens entendrem. Quedi's vostè amb les seves teories i jo em quedo amb les meves.

—Com li sembli...i no s'encaparrí. Qui sap si diumenge vinent canviaran les coses. Qui sap si enguany que anem a Sevilla amb un gol en contra, farem el que no poguérem fer l'any passat amb dos gols a favor...

—Tant me fa. Cregui'm. Això del campionat no m'interessa gens. És una llaua. Jo em divertia més quan es feien partits amb equips estrangers...

—Té molt poca memòria, vostè. ¿Què no es recorda d'aquells viatges que havíem fet en tren especial a Madrid, a València, a Saragossa, a Vigo...?

—Uii! allò eren altres temps...

—Exacte. Aleshores guanyàvem encara que el contrari jugués brut. I ara...

—Em aconsola que si diumenge vinent ens eliminen, no el farem sols el viatge a l'altre món. L'Espanyol ho té molt negre. A l'Oviedo no se li marquen tan fàcilment quatre gols...

—Home, qui sap. A la millor, diumenge es destapa l'Espanyol i en fa mitja dotzena...

—Cregui's-ho! ¿Que no va veure les angúnies que passava el dia del Celta?

—No hi fa res, sempre hi ha un imprevist en futbol. Però... ara hi caic, sembla que vostè ho desitja que l'Espanyol sigui eliminat. No hi estic d'acord. Si podem salvar-los tots dos, millor, però si només podem salvar-ne un, millor que no pas cap.

—Ah, sí? ¿I amb quina cara em presento, després, davant d'aquell tipus de l'Espanyol que cada dilluns em fa la guitza? Això seria horribles. No vull ni pensar-hi.

—Serà millor. No hi pensi. Així com així, em sembla que tal com van les coses l'un no gosarà riure's de l'altre.

L. AYMAMÍ I BAUDINA

A SANS

A benefici de la Mutual, el Sans empata a dos gols amb el Santboià

Un partit mancat en absolut d'interès perquè cap transcendència no el voltava i àdhuc jugat per jugadors dels que en diuen dels humils. Els Clubs, pel que es veu, no van voler posar en perill cap dels seus més o menys destacats jugadors, i el públic va correspondre a aquesta preparació assistint en escassíssim nombre al camp del carrer Gallieu. Es llàstima, però, per la finalitat benèfica de l'encontre.

El partit va ésser ensoportat, però si tenim en compte que als elements posats en lluita no s'els pot exigir gran cosa, haurem d'acceptar-lo com corrent i donar-nos ben bé per satisfets. Ni un sol moment emocionant va haver-hi, malgrat no dominar completament cap equip, i per tant la pilota visità ambdues porteries bastantes vegades.

Alguns jugadors van prendre més de bona fe la lluita i diverses vegades van sofrir patadaques, però així i tot no van aconseguir animar la lluita gens ni mica. Diem això de les patadaques perquè d'emoió en el joc ja no calia pas buscar-ne, i sols en el braó és quan en aquesta classe

de partits es desperta un xic l'interès.

Els jugadors que arrencaren els dos Clubs foren:

Sans: Doménech, Aparici, Reynolds, Creus, Magi, Moliner, Valls, Clustat, Mas, Alcarit i Iglésies.

Santboià: Miquelín, Vloeng, Mir, Pagés, Iranzo, Ribes, Giménez, Bonic, Torner, Rini i Lloberes.

Va ésser el Santboià qui va marcar els dos gols durant el primer temps. Els dos van ésser de Rini. El primer d'aquests gols, Doménech, del Sans, no el va saber bloquejar. El segon gol va ésser d'un centre de Giménez rematat amb el cap.

Passada la mitja part, el Sans va igualar la partida. Marçà el dos gols. El primer gol el marcà Alcarit, i el segon, Mas.

Va acabar-se finalment el partit amb un resultat lògic. No mereixia ni guanyar ni perdre ningú, perquè en un partit jugat amb desgana i de qualitat de joc nul·la, no valia pas la pena que en sortís algun disgustat. (Perquè n'hi ha que fins es disgusten per aquesta classe de partits.)

D'arbitre va fer-ne Alcarit, en completa harmonia amb la tònica general del partit. Val a dir que si hagués estat més dolent o més bo, hauria desentonat de tal manera, que el partit hauria perdut l'ambient de què estava revestit.

Adià

Els esports

NATACIO

Els grans esdeveniments internacionals

"Munchen", campió del Sud d'Alemanya - C. N. Barcelona

Dues grans victòries del water polo català i anivellació en curses. - Carme Soriano bat netament Solita Salgado en 100 i 400 metres estil lliure i rebaixa el rècord de Catalunya i d'Espanya dels 400 metres lliure. - Solita Salgado vencé en el dors

S'han celebrat els primers festivals internacionals que porten aires de renovació de tot allò que fora de la nostra terra passa. El contacte amb els és d'una fecunditat que no és necessari descobrir ara, sinó que és de temps llunyà i que ha valgut a la natació catalana copsar els primers llocs dintre el món que es mou al voltant de l'esport aquàtic. La visita suava tinguda de l'equip alemany és, més que res, una constatació de força o, millor dit, d'examen que els nostres homes han de sofrir fins a posar-los en el quadre de primera sèrie. Per això la visita del Munchen, ultra l'al·licent que sempre és admirar equips europeus, hi ha la bona intenció de fer un equipament, tant pel que es refereix a la tècnica que pugui posseir com pel contrast que amb ells es vegi vers els colors catalans.

Fem aquest comentari després de la primera jornada, és a dir, la pedra de toc del primer dia, i que damunt seu hom es pot apuntalar per treure aquelles consideracions modestes, però que tenen el sabor de la imparcialitat i sempre com a punt de mira l'enlairament de la natació esportiva.

L'equip alemany, en conjunt, és ben acceptable. És essencialment format a base de nedadors, és per què els waterpolistes semblen improvisats per a sortir del pas. Heus ací, doncs, com podriem encaixar la crítica vers els que són els nostres hostes.

Hem dit equip acceptable. Res més lluny d'això. Homes ràpids, impetuosos, incansables, la bona impressió la causaren en les curses, on en cada una de les quals hom veia arrencades tres alemanys que, suplint l'estil, ho faven a aquella vivacitat i energia que tant és d'admirar. Vencedors en la braça de pit i 400 lliure, per acabar en una desqualificació justa en els rellevaments 3 x 100 i que posar els hauria valgut un altre primer lloc.

Diem potser, ja que la desqualificació vingué de prendre malament un relleu, és a dir, que es llançaren molt abans que l'ur company arribés a lloc.

En canvi, foren vençuts en els 50 metres i water-polo. Dues victòries per banda i una que podriem deixar a l'aire. Dues victòries obtingudes a base de nervi, de força, deixant flotar l'estil, això que sempre ens ha preocupat i preocupa. La tècnica alemanya, presentada tan diferent pel Munchen, en contrast al Hannover i Hellas, és evident. Mentre aquests darrers posseïen un to peculiar, en els campions bavareesos es veia un

desgavell d'estris i maneres de nedar a tota confusió, fent que els que volien establir comparacions en sortissin decebuts per la diversitat. Braços curts, tècnica moderna, de resultats eficients i de mínim cansament, no sortiren per enlloc. Si no sabéssim que Alemanya és un país productor de bells estilistes, diríem que la força guanya l'elegància en el nedar; tal fou l'efecte que el primer dia causaren.

En water-polo resultaren fluïdus en el joc. Excessivament durs, no portaren mai la iniciativa que tan acreditava un equip. Es limitaven a destruir, sense tenir mai, però, una defensa hermèticament tancada, que més d'una vegada fou forat fàcil per als davanters del Barcelona. El 7 a 0 és la diferència que marca dues qualitats i tècniques oposades. Molta voluntat, entusiasme i ganes de surar en tot moment. La tècnica, per enlloc. Per això hem dit que es tractava d'un equip acceptable, gràcies a les condicions naturals que adornen els bavareesos.

Els representants del Barcelona, en cada una de llurs especialitats, actuaren com d'ells esperàvem.

Sabatier, en els 50 metres, fou el nedador més segur d'ell mateix i que en possessió d'un estil esplèndid copava el primer lloc i una bona marca, fent que les imprecisions i nerviosismes passessin per estar al seu punt mitjà. El dia que Sabatier es pugui centrar i deixar a recó definitivament el nerviosisme, d'esser l'esperança passarà a esdevenir el nedador formidable que esperem.

Lepage, en els 400 lliure, sortí fred, com d'anar fent, per acabar en un sprint final que no era suficient per a obtenir la marca que d'ell s'esperava. Lepage podia rendir molt més si la prudència no hagués jugat en forma excessiva.

I anem pel water-polo. Mirat des del nostre balcó ens hauria de deixar satisfets. El nostre equip, encara que mancat de Sabatier, es mostrà en plena possessió de llur gran forma. No s'hi val a dir que els alemanys foren fluïdus. El bon joc els desbaratà de manera contundent. Feta temps que no havíem vist jugar el Barcelona. Des de Cruells a Cabrejas no desentonaren. Ràpids, amb comprensió de la jugada a realitzar, feren un partit de tècnica, d'ensenyança, com l'entrenament ha estat eficient. L'equip del Barcelona ara i adés ens farà quedar bé sempre. L'hivern ha estat ben aprofitat i ens trobem amb un gran equip que podrà resistir amb èxit les topades amb qualsevol equip de categoria que tingui per contrincant, de la qual cosa ens fe-

licitem pel bon nom que el nostre esport mereix.

Una de les parts més interessants d'aquestes reunions era, sens dubte, la lluita entre les dues campiones Solita Salgado i Carme Soriano. Aquella rivalitat que hom la feia anomenar fou un dels grans al·licients per a assistir a una gran cursa.

Tres vegades hem vist Solita Salgado. I en totes tres no sabem que admirar més: si el seu estil precisiós, net, polit a no poder més, o la seva esportivitat. La primera exhibició a Montjuïc fou ja les delícies dels amants de les coses selectes. Més tard, a la piscina del Barcelona, i la tercera, altra vegada al Barcelona.

El nedat curt, aquelles braçades impecables, tornaven a sortir, l'elegància suprema, que deixava en una estela d'escuma suau dels peus rapidíssims i continuats. Fou una bona cursa; tant, que si no ens falla la memòria, la marca esmerçada és la millor aconseguida oficialment. Es prodigà a tot gas, donà el màxim que una atleta conscient pot a sortida i fou aquella Solita Salgado que hem aplaudit i felicitat sempre.

La vencedora dels 400, Carme Soriano, sortí amb els nervis atemperaats. Segura d'ella mateixa, la Soriano esplèndida, que enguany enderrocarà totes les marques femenines de casa, amb el seu nedat perfecte, amb uns viratges que ni dibuixats, tornava a enderrocar formidablement el "rècord" que no feia quinze dies aconseguí. De deu segons era superior. Els 6 m. 8 s. d'ara són els que acrediten els valors.

Carme, que avui és l'exponent de tota una promoció que puja, porta també la responsabilitat de fer quedar bé. Responsabilitat que a mans d'ella és placida i de deixar en tota llibertat. Jove, amb l'exuberància d'unes forces que responen a bastament, de moviments suaus i rítmics, avui es pot descansar amb Carme Soriano, que mares una pauta a seguir per tota la plàstide de noies que viuen i senten l'esport.

La cursa de dissabte, dura en tots moments. Sortida a un tren esbojarrat, eren els 100 metres passats en 1.17, tren fantàstic i que difícilment havíem vist. Cossos igualats fins els 200, on Carme comença a allunyar-se per a la fi obtenir avantatge clar i que progressava fins els 366, en el qual Solita, fent un esforç admirable, enetava l'esprint que arrodonia una cursa per treure un mínim de diferència a Carme Soriano, que en mig d'una cursa formidable, badia un valor tan destacat com Solita Salgado, al mateix temps que ascarava un altre "rècord". Oció també a Solita Salgado per la bella cursa, i encara, finalment, l'abraçada de les dues noies, que deixaven la rivalitat dins de l'aigua per ésser les dues grans amigues de sempre.

El temps que esmerçà Carme Soriano fou de 6 m. 8 s. 8-10 i el "rècord" anterior era de 6 m. 18 s. Solita Salgado esmerçà 6.15.

En la nit d'ahir, diumenge, les curses marxaren al ritme de la diada anterior, és a dir, que la manca d'estil fou reemplaçada per la gran voluntat. Els alemanys confirmaren la primera impressió, fent gala d'una potència extraordinària. També vengeren en dues proves d'una manera clara. Els 100 lliure i 200 braça, que esmerçaren marques relativament bones, sobretot la de la braça, que és on radica més la seva potència.

Els nostres vengeren en dues, gràcies a l'esforç de Brull, que actua com el nedador de facultats que coneixem, i en rellevaments, la prova més interessant de la nit i que es decidí en el darrer reemplaçament, en un "finch" de Sabata quelcom d'emocionant.

En water-polo, u n7 a 1, que com el primer dia, palesa la qualitat de l'equip català, avui ja major d'edat i que necessita de conjunts de més envergadura per a correspondre a la classe de joc que despleguen.

Proves socials foren intercalades al programa. Proves d'un interès esportiu remarcable, on els juniors, debutants i secció femenina posaren totes les seves forces a contribuir.

Els 100 metres lliure femení entre les senyoretes Solita Salgado i Carme Soriano, la balança de la victòria es decantà novament vers Carme, que, sense fer una gran cursa, va batre la senyoreta Salgado per un marge suficient que no deixa lloc a dubtes. Francament, esperàvem que el "rècord" nacional passaria a nova vida, després de la lluita formidable del primer dia.

No va ésser així; la lluita que es va establir i el tren que a simple vista semblava que portaven feia esperar un altre "rècord" batut.

Carme Soriano esmerçà 1 m. 15 s., seguida de Solita Salgado a 1 m. 17 s. 4-10.

A remarcar en aquesta cursa l'actuació esplèndida de Montserrat Ros en 1.21, aguantant el tren de les dues grans nedadores fins passats els 60 metres, la qual cosa prova que les nedadores que puguen tenir categoria per esdevenir grans campiones. Conjunt de dos bons festivals que

BARCELONA - BETIS. — Una instantània demostrativa del braó — a estones excessiu — que els jugadors andalusos posaren en la lluita.

(Foto. Berd-Buyosa)

L'ESTELA DE L' "EVALU"

On és el professor Blanco?

Tots els nostres lectors deuen recordar aquell navegant català que donava la volta al món en un petit veler. Deuen recordar, també, aquella arribada triomfal que va tributar-li el poble de Barcelona i aquella nena exherida i simpàtica — la petita Evelina — companya inseparable del seu pare en la gran aventura.

El professor Blanco marxà de la nostra ciutat — disposat a continuar el gran viatge — el 22 de març de 1931. Es téu a la mar un bon matí, d'una manera gairebé d'incògnit. Només l'acomodaren uns quants amics. L'"Evalu" va fer-se mar enllà, va perdre's en l'horitzó i durant uns quants dies, unes quantes setmanes, la premsa donà noves del seu viatge. Després...

Passaren setmanes, passaren mesos i va esfumar-se l'estela de l'"Evalu". On era? ¿Què se n'havia fet?

Avui, gràcies a una estona de conversa celebrada amb un parent del professor, que viu a Barcelona i manté contacte constant amb ell, ens plaú de donar notícies d'aquell intèpid navegant i de la seva simpàtica filleta. L'"Evalu" ha fet un cito en la marxa. Lluny, molt lluny de Barcelona, en un país de vegetació admirable, a Tahiti. El petit veler travessà les mars, travessà el Canal de Panama i arribà a la Polinèsia cantada per Aurora Bertrana. El petit veler arribà a les costes tahitianes seriosament avariades. El professor Blanco hagué de lluitar, durant la travessia, no tan sols contra els elements sinó contra els taurons, amb els quals hagué de lluitar una veritable batalla. L'"Evalu" reposa ara de la travessia dura i accidentada. Les reparacions a fer, per reprendre el viatge, són importants i costoses. Mentrestant, el professor Blanco es guanya la vida donant lliçons als indígenes. I la nena Evelina, que parlava l'anglès, l'espanyol i el català, aprèn el francès.

El nostre compatriota — una mica oblidat pels catalans — rep contínues peticions de Nord-Amèrica, on li demanen les seves memòries. I la nena Evelina — que s'ha fet molt gran — és col·laboradora d'una important revista americana.

Aquesta interrupció del viatge no és — si la realitat correspon als desigs del navegant — definitiva. Enric Blanco, el català de la Barceloneta — famós arreu del món — troba ja que el descans es perllonga massa. Tots els seus es-

ara, en la calma de l'espera, deixen aquell regust agradable, sobretot quan els de casa han actuat amb encert i ganes de superar-se a cada moment. LLORENÇ GIBERNAU

STUDEBAKER

1934

conquereix i s'imposava novament al mercat amb la creació més fina de l'automòbil modern

PREUS:

Studebaker 6 - Sedan

Ptes. 18.750

Comandante 8 - Sedan

Ptes. 22.750

Presidente 8 - Sedan

Ptes. 26.250

ROMAGOSA i Cia., S. en C.
València, 295-Barcelona

Les nostres campanyes

L'Ajuntament ha acordat la creació d'una "Comissió Assessora de Cultura Física"

VICENÇ BERNADES

Es amb veritable satisfacció que avui donem compte als nostres lectors de la creació d'una "Comissió Assessora de Cultura Física". Ja diguem dies enrera que l'actual Ajuntament, dignament presidit pel nostre distingit amic En Carles Pí i Sunyer, es sentí francament decantat en el sentit que desitjàvem. Ara, degut en gran part a la tasca persistent del nostre bon company el conseller Vicenç Bernades, la constitució de la "Comissió de Cultura Física" que necessita Barcelona és un fet.

De la tasca assignada a aquesta Comissió, de la qual esperem un re-

sultat falguer, ens sembla interessant de remarcar els punts següents:

a) Emplaçament on podria construir-se una piscina municipal coberta, a ésser possible en terrenys de propietat de l'Ajuntament.

b) Característiques que hauria de reunir la piscina i règim de funcionament una vegada sigui construïda.

c) Habilitació i conservació de la piscina descoberta de Montjuïc i pla d'aprofitament de l'esmentada piscina.

d) Possibilitats i conveniència d'habilitar piscines als parcs o altres llocs públics encara que no siguin de la forma i mides reglamentàries.

LA RAMBLA ha de manifestar la seva satisfacció per l'èxit aconseguit tot esperant que ben aviat podrem lloar-ne els resultats.

L'AFER DE LA F. C. DE F. A.

Ha quedat arranjat

Tal com dèiem en la nostra edició anterior, en una reunió del Consell celebrada aquesta setmana passada, ha quedat arranjat el fet al qual feien referència uns rumors que nosaltres vam ésser els únics que gosàrem recollir i fer públics, pel que podem dir avui, segurs de no equivocarnos, que hem contribuït amb aquesta actitud nostra a l'arranjament de l'afar.

Com que no ens movia cap finalitat dubtosa, ni cap objectiu mesquí, ni ens proposàvem de fer mal a ningú, ni ens guaiava cap qüestió personal i si únicament el que LA RAMBLA pogués servir una vegada més els interessos del futbol català, hem rebut aquesta notícia amb una gran satisfacció.

ALEXISME
Davant la XV Jean Bouin (Campionat de Catalunya de fon)

Un bell estol d'atletes més, que vénen a augmentar el nombre ja crescut, aportats pel SARRIA ESPORTIU, amb el gran campió Manuel Andreu al davant: També ha formulat la inscripció el G. E. I. E. Gironi, amb un bon nombre d'atletes.

Aquesta prova que tindrà lloc el dia 15, organitzada per "L'Opinió" amb la cooperació del C. d'E. Aire Llibre, ha desvetllat un gran interès entre el món atlètic, com així ho palesen les moltes inscripcions que cada dia es reben d'arreu de les nostres contrades.

L'èxit que hom preveu en matèria d'organització, serà, sens dubte, no menys significatiu en la participació. Heu-vos ací la llista dels nous inscrits:

SARRIA ESPORTIU

22, Manuel Andreu, senior; 23, Joaquim Gil, senior; 24, Josep Andreu, senior; 25, Maria Montagu, senior; 26, Jaume Badia, junior; 27, Angel Anglés, junior.

La mainada també prefereix Dens, perquè endolceix, refresca i perfuma la boca.

GUST DE MENTA

Les persones grans prefereixen Dens perquè neteja amb suavitat i desinfecta molt bé; i la mainada perquè té gust de menta dolça. Dens és una excel·lent ajuda per a l'obra educadora dels pares i dels mestres. Fa que els nens tinguin cura de l'higiene bucal i que conservin les dents netes i saques.

PERFUMERIA GAL
MADRID, C. BUENOS AIRES

Els esports

El Campionat Copa Espanya

El Barcelona - la història es repeteix - va ésser batut pel Betis... al camp de Les Corts

BARCELONA - BETIS. — Un espectacle fora de programa. Els guàrdies d'assalt substitueixen l'àrbitre... (Foto. Berd-Buyosa).

A LES CORTS

Després d'un partit, a estones violent, el Betis va batre el Barcelona per 2 gols a 1

El camp ofereix un aspecte imponent. A l'hora anunciada surten els equips, i el primer a fer-ho és el Betis, que és ovacionat. Seguidament surt el Barcelona, que és igualment ovacionat. Per últim surt l'àrbitre, que és el biscaí senyor Iruelalde, el qual ordena l'arreglament dels equips, com segueix:

Barcelona. — Nogué, Zabalo, Alcoriza, Santos, Sales, Pedrol, Ventolrà, Goiburu, Morera, Ramon, Cabanes.

Betis. — Urquialza, Arezo, Aedo, Peral, Soladredo, Adolfo, Saro, Enri, que Unamuno, Lecue, Valera.

Els primers a posar la pilota en moviment són els del Betis, els quals arriben fins a la defensa catalana; Zabalo és l'encarregat d'allunyar la pilota. El Betis, que segueix atacant, obliga diverses vegades a intervenir Santos, el qual talla molts avanços. A continuació el Betis és castigat amb falta amb motiu d'una càrrega a Morera. Goiburu llança el càstig, i finalment Ventolrà remata, amb el cap, alt. En un avanç del Betis, Pedrol es veu obligat a concedir córner, que és llançat per Valera i Ramon allunya la bola.

Durant aquests moments, el domini és favorable al Barcelona. Nogué intervé per deturar una pilota als peus d'un jugador betis. Els sevillans van creient de mica en mica, i desentrellen un joc ràpid i de combinació. Alcoriza talla, amb força seguretat, tots els intents dels jugadors sevillans. El Barcelona efectua alguna excursió cap a la porta d'Urquialza, però Ramon es mostra molt insegur i perd moltes pilotes. El Betis efectua un altre atac en el qual intervé tota la seva davantera, i al cap de 10 minuts inauguren el marcador, amb motiu que Unamuno avança i després de burlar Zabalo, i gràcies a una incidència de Nogué, el davanter del Betis xuta flux i bat per primera vegada Nogué.

Barcelona, 0 - Betis, 1.

Aquest gol anima els jugadors sevillans i fa despertar l'onze barcelonista, la davantera del qual no dona senyals de gran perill, principalment Ramon, que perd motiu de no estar al seu lloc, però infinites de pilotes. No obstant, el Barcelona ataca, i arriba a posar en perill la porta d'Urquialza. Per fi, al cap de 13 minuts, amb motiu d'un atac del Barcelona, la defensa sevillana allunya la bola fluxament, i Cabanes es fa amb la pilota, centra sobre gol, i Urquialza, amb les mans, la desvia, i Ramon, amb el cap, aprofita l'ocasió per a batre el porter andalús i aconseguir que el marcador asseguiri.

Barcelona, 1 - Betis, 1.

Aquest gol, rebut amb una forta ovació i entusiasme, fa que el partit comenci de prendre un aspecte interessant i el joc va anivellant. Cabanes es fa aplaudir en executar alguna jugada, i, junt amb Goiburu, són els dos davanteres que més

Ripollés, idem; 3, Monton, Icaria, i 4, Escanilla, Cadci.

Llançament del pes

1, Coll, Icaria, 9 metres; 2, Ripollés, Cadci; 3, R. Santesteban, idem, i 4, Asensio, idem.

Rellevaments 4 per 100 metres

1, Cadci, equip integrat per Viladell, Escanilla, Causaco i Ripollés, 49 segons i 9 dècimes.

2, Icaria.

CAMPIONAT COPA ESPANYA

QUARTS DE FINAL

Oviedo, 5 - Espanyol, 2.
Barcelona, 1 - Betis, 2.
Hércules, 2 - València, 1.
Madrid, 1 - Athletic, 1.

lir falta contra el Betis, que Pedrol llança sense resultat. Hi ha un moment d'èmfasi, davant la porta del Betis, amb motiu d'una centrada de Ventolrà, que Morera remata amb el cap, i quan Urquialza ja era batut, la sort fa que la pilota reboti al pal i no entri dins del gol. Continua atacant el Barcelona, i Goiburu xuta a gol, però un xic alt. El Betis, de tant en tant, fa alguna excursió fins a la porta del Barcelona, alguna de perill, però Alcoriza evita que marquin. Córner contra el Betis, que llança Pedrol, sense resultat. El joc va anivellant-se. En un atac del Barcelona, Morera llança un xut a distància, que passa a molt pocs metres del pal. A continuació, Cabanes es fa amb la pilota i avança des de mig camp i per fi centra, remata Ventolrà... i la pilota passa a freg de pal. Avança el Betis, i l'extrem està fora de joc; però el senyor Iruelalde assenyalava córner contra el Barcelona, sense resultat. Un altre intent de Cabanes, que acaba amb un gran xut del valent extrem barcelonista, i Urquialza, amb treballs, desvia la bola, que anava directa a gol. Zabalo és ressent de la lesió, i ocupa el lloc de Cabanes, aquest el de Ramon, i aquest el de Zabalo. Amb domini barcelonista, acaba la partida.

Els millors del Barcelona foren Alcoriza, Cabanes, Santos i Goiburu. Nogué va començar quelcom insegur, i fou per culpa d'ell el primer gol. Zabalo no semblava talment aquell Zabalo d'abans. Pedrol, bé en l'atac, però no tingué prou cura de la defensa. Sales no ens agrada. Ventolrà, inferior a altres ocasions; Ramon, discret, i Morera, desenterrat.

Del Betis, el seu terçet defensiu fou un dels factors de la victòria. Dels mitjans destacarem Soladredo i Peral; de la davantera, el millor, Lecue; el següent Unamuno, Saro i Valera, regulars.

L'àrbitre tingué alguns errors, a la primera part, però a la segona aconseguí normalitzar el partit.

OCELL

A OVIEDO

L'Espanyol, després de tenir 5 gols en contra, perd per 5 a 2

Oviedo, 5. — Tal com s'esperava, l'Espanyol sucumbí, i amb una puntuació prou eloqüent, al terreny de Bonavista. Es compliren els pronostics favorables als campions asturs. El resultat de 5 a 2 a ells favorable reflecteix amb tota exactitud la diferència haguda en el terreny de joc.

L'equip blanc-blau tingué dos desavantatges: un d'ells l'estat del terreny, completament enfangat a causa de la persistent pluja d'aquests dies, i l'altre la lesió soferta pel seu defensa Pérez, que obligà a realitzar canvis en l'equip, amb el qual quedà alterada en absolut l'alineació, i per tant desvirtuat el major o menor joc que en les seves línies hi havia.

La victòria dels blaus fou deguda a la magnífica labor realitzada pel quintet d'atac. Una vegada més els davanteres asturians demostraren els seus indiscutibles dots de tiradors, encara que el domini els correspongué, i encara que això és moltu su-

ficient per aconseguir una victòria, no és freqüent que hi hagi una avantguarda en què els seus homes, salvant petites excepcions, mostrin tanta decisió en els trets com la dels artilers del titular de la capital astur. Feta aquesta descripció de la labor en conjunt d'una línia passen a desfogar l'actuació individual i com ha estat freqüent en aquests últims partits realitzats per l'Oviedo ocupa el primer pla dels elogis l'inter-nacional Langara.

Una vegada més fou el millor rematador del seu equip, i en aquest encontre, ultra aprofitat-se aquesta gran condició, estigué àgil al centre del camp, repartint el joc amb habilitat i acudint amb gran visió de la jugada al lloc on la seva intervenció podia ésser més eficaç. Ressalta en aquesta labor el guipusco per ésser el seu company Herrerita — en altres ocasions el cervell de la línia —

El combat Uzcudun-Schmeling tindrà lloc el 13 de maig. Demà passat, Xavier Torres intentarà arrabassar a Josep Gironès la supremàcia dels plomes nacionals

CARLES FLIX

Tal com anunciàvem en la nostra darrera hora del dilluns passat, Max Schmeling sortí el mateix dilluns cap a Alemanya, per passar al costat de la seva esposa els dies d'inactivitat forçosa que la seva lesió li ha imposat. La partida del campió alemany cap a Berlín donà lloc als més variats comentaris, i vingué un moment que la majoria de diaris inseriren un despatx de Berlín en el qual s'assegurava que el combat havia estat ajornat indefinidament, i de passada es deia que a Alemanya tothom tenia la convicció que la famosa lesió no era tal sinó que Schmeling "s'havia hagut de lesionar" per a trobar una sortida lògica que permetés eludir els inconvenients que presentava la celebració de la magna vetllada de l'Estadi.

Amb tot, el senyor Gasa ha cuitat a sortir al pas d'aquestes informacions tendencioses i ha fet pública la còpia del telegrama que li ha enviat Max Schmeling acceptant com a definitiva la data del 13 de maig per a la celebració del seu combat amb Uzcudun. Per tant, dintre pocs dies Max Schmeling tornarà a Catalunya, s'instal·larà de bell nou a Sitges, i el dia 13 a l'Estadi, si no surten nous entrebancs, tindrà lloc la reunió dels tres rings, amb el mateix programa anunciat, i amb els mateixos trenta-cinc combats escriturats.

Demà passat a l'Olympia tindrà lloc una vetllada, tota ella a base de púgils nacionals, que ha despertat un interès extraordinari. El combat principal anirà a càrrec de Josep Gironès i Xavier Torres. Després dels triomfs d'aquest darrer damunt Kid Francis i Henry Soya, en lògica que s'interessés per a ésser oposat a Josep Gironès. El nostre campió nissim fa prop de cinc anys que no ha combatut amb cap púgil dels que s'han format a casa nostra, i encara que ningú no discuteix la classe extraordinària del tantes vegades campió d'Europa, tenia un interès innegable l'acarament de Gironès amb el nacional més destacat de tots els altres. Les darreres performances de Torres li donaren dret a esperar que Gironès no refusaria de trobar-se amb ell, i per això no ha sorprès ningú que la lletra que envia Xavier Torres a un estimat col·lega fos contestada pel campió nissim acceptant sense titubança el combat. Per tant, no hi ha hagut cap mica de dificultat per a concloure aquesta lluita, i dimecres, damunt del ring de l'Olympia, ens serà permès apreciar fins a quin punt són fonamentades les esperances que Torres ha posat en aquest combat. En aquesta topada Josep Gironès no hi exposa el títol de campió d'Espanya — l'únic que en l'actualitat ostenta — però no hi ha dubte que si Xavier Torres aconseguia imposar-se al campió, no trigarien a veure una revenja dintre el límit dels ploma, reventja que adquiriria caràcters d'esdeveniment sensacional. La nostra opinió personal és que aquesta re-

venja, en les condicions que deixem apuntades no serà necessària, però tot i la nostra profecia, els partidaris de Torres faran bé de conservar una esperança fins al desenllaç de la lluita. Perquè ben mirat, nosaltres d'infal·libles no en tenim pas res.

Com a complement de la reunió "Olympia-Ring" ha disposat dos combats interessants. L'un d'ells és la revenja Arias-Vitria, que no necessita presentació, i l'altre és un Flix-Safont, prova molt dura per a Safont, per quant Carles Flix, tot i que la seva apatia sembla haver-lo apartat definitivament dels combats títol dels gall, és un home molt sencer, molt dur i que els costarà quart i ajuda de passar als bastams que preten- guin escalar els primers llocs de la categoria. En el paper de pedra de toc dels valors nous, Carles Flix serà el prototipus d'aquells boxadors que s'acostuma a dir que són durs de pelar.

QUENSBERRY

Dimecres - BOXA - Olympia

EXTRAORDINÀRIA VETLLADA NACIONAL

FLIX - SAFONT

La gran revenja

ARIAS-VITRIA

1 el sensacional combat

GIROÑES - TORRES

ENTRADA GENERAL: 3 ptes. Es despatxen localitats sense re- càrrec a les taquilles de l'Olympia

el menys encertat de tots en aquesta tarda de gran joc.

No hi hagué elements que es fes- sin creditors a la censura en tot l'equip. Tant els mitjos com la defensa i la porta compliren a satisfacció la seva comersa. Sirio cobrí de manera admirable el seu difícil lloc i fou el més feliç col·laborador de la victòria dels seus companys.

Els catalans donaren de si el que d'ells s'esperava. Era prevista la seva derrota i quasi quasi el resultat de la puntuació. Quan el seu enemic portava en el seu haver cinc punts, aquests, els espanyolistes, no havien aconseguit batre ni una sola vegada el veterà Oscar. En una reacció portada a cap amb gran empena posaren en perill en repetides ocasions l'àrea enemiga i així pogueren disminuir el gran avantatge dels seus rivals. Després d'obtinguts els dos punts, el resultat reflectia de mane- ra més exacta la diferència, ja que no era just que el joc dels espanyo- listes no hagués tingut reflex en el marcador. Degut a la lesió que abans hem esmentat de Pérez, calgué fer nombrosos canvis. Indubtablement el que més perjudicà els de Sarrià fou la baixa de Soler al centre dels mit- jos, per la qual cosa la línia eix quedà notablement ressentida, ja que Edelmíro I no pogué suplir-lo de bon tros, així com també la tunció del lesionat Pérez en el lloc d'extrem dreta fou d'una nul·litat total.

Arbitrà el biscaí Vallana; en els seus falts no estigué encertat, i pot- ser beneficià en alguns d'ells l'Espanyol.

Els equips eren:

Oviedo: Oscar, Caliche, Jesusin, Castro, Sirio, Chuc, Casuco, Gallard, Langara, Herreria i Emillin.

Espanyol: Florença, Oro, Pérez, Martí, Soler, Cristia, Prat, Edelmíro I, Iriondo, Edelmíro II i Bosch.

La primera meitat fou de comple-

ta prestó de l'Oviedo; els atacs asturians sovintejaren, i Florença es veié precisat a intervenir en nombroses ocasions.

A la segona part es marca el quart gol asturià per mitjà d'Emillin, i més tar s'augmenta la puntuació en una rematada de Langara.

Després ve la reacció espanyolista, i primerament en un batibull davant Oscar, en el qual no es pot apreciar qui és el jugador que amb la mà introdueix la pilota, i més tard en un cap de Prat a un centre de Bosch, l'Espanyol disminueix l'avantatge.

Torneig Copa "la rambla"

RESULTATS D'AHIR

Viladecans, 7; C. E. Gràcia, 1.
Gavà, 4; U. E. Gràcia, 2.
Martínez, 3; Olesa, 1.

CLASSIFICACIÓ

F. C. Viladecans 5 2 3 0 15 7 7
U. E. Gràcia 5 2 2 1 17 13 6
F. C. Gavà 5 2 2 1 10 7 6
F. C. Olesa 5 1 3 1 11 8 5
C. E. Gràcia 5 1 1 3 7 18 3
F. C. Martínez 5 1 1 3 8 15 3

CICLISME

La febrada...

A hores d'ara estem en el punt més alçad de la febrada ciclista que ens han portat els aires primaverals.

Dissabte, 14 d'abril, es commemora el III aniversari de la República amb la cursa Jocs-Barcelona, que organitza el nostre confrare "El Divulsió".

L'endemà, dia 15, es correrà en el recinte de l'Exposició de Montjuïc el III Trofeu Masferrer.

Per terres del Nord, i en les mateixes dates, 14 i 15, es correrà el Gran Premi d'Eibar, i a Sant Sebastià una altra gran cursa...

Hom no es pot queixar, doncs, de manca d'interès, d'activitat en els afers ciclistes, sinó al contrari. En tot cas, el que hom pot trobar malament és aquesta llastimosa coincidència de dates en diverses curses d'envergadura que priven a uns i altres de participants de relleu.

La febrada, però, passarà, i aleshores es veurà l'error començar a treure'n les conseqüències i ensenyances de cas per cas, tornar a reincidir a la primera ocasió que es presenti.

El diumenge vinent es disputarà el III Trofeu Masferrer amb característiques ben diferents, completament canviades als dos anteriors. Per cert que l'elecció del circuit de l'Exposició ha motivat un cert disgust entre els corredors, pel fet de baixar-se per la Font del Gat, o sigui en sentit invers de com es venia fent segons costum.

Especialment, potser ho serà més el d'ara, perquè les caigudes (i desistim que no siguin greus) abundaran sens dubte. Hi ha viratges tan tancats, que amb la velocitat a què es llançaran els corredors són sumament perillosos. En canvi, pujant per aquesta mateixa indreta de la Font del Gat, el perill queda reduït, però a simple vista per als profans no resulta tan brillant. Tècnicament, però, és molt superior a l'altre.

Aquest any el Santis serà representat per un equip en la disputa d'aquest Trofeu Masferrer. Ja era hora! Ens sap greu, però, que no s'hagi arribat a una solució satisfactoria amb el C. C. Sant Martí, perquè així s'hauria obtingut l'interès de què ara està manc.

Pronostics? No en fem cap, perquè ignorem encara el que hauran aconseguit els entrenaments els homes de fons com Cañadell, Figueras, Bachero, i la força de l'empenta dels Destriex, Jimeno, Prior, Sancho, etcètera.

COOPERACIONS PER A LA FESTA DEL PEDAL

Tot seguit d'haver-se anunciat la Festa del Pedal i haver els seus organitzadors pregat com sempre la cooperació a tan humanitària obra, han començat d'arribar cooperacions ben valuosas. D'elles destaca el primer donatiu per a la subscipcio a l'objecte d'adquirir bicicletes per al concurs de caritat fet per un veterà automobilista ben conegut, César Dubler, qui ha encapçalat la llista de donants amb 100 pessetes. Exemple! Hom creu que una tal cooperació tindrà força imitadors.

El organitzadors de la festa del Pedal rebran amb satisfacció ofertes de bicicletes per al concurs de caritat. Podem fer-ho els qui com en altres ocasions les cediren gratuïtament i els venedors que puguin vendre-les a un preu econòmic.

Els oferiments han d'adreçar-se al Comitè (carrer de Muntaner, 2, estatge del Comitè Regional de la U. V. E.).

Festes de Primavera

III ANIVERSARI DE LA REPUBLICA

Per als dies 14 i 15 d'abril GRANS FESTIVALS D'AVIACIO ORGANITZATS PER AERO CLUB DE CATALUNYA

Un "rally" de velocitat a Barcelona, i un Campionat internacional d'acrobàcia d'alta escola.

Com si quel accidentalment s'ha hagut d'ajornar la gran reunió borbònica que havia de tenir lloc el diumenge dia 8, ha restat en primer lloc de les festes esportives de Primavera, en la commemoració del III aniversari de la República, els festivals internacionals d'aviació que organitza l'Aero Club de Catalunya, l'entitat degana de l'aviació a la nostra terra, per als dies 14 i 15.

Patrocina les esmentades festes pels seus organismes de la ciutat, l'Aero Club de Catalunya ha procurat que l'organització a portar a cap sigui en veritat de valor i que no desdigi de la importància de la festa; a aquest fi ha preparat un programa que pot assegurar-se, sense cap exageració, que serà d'alta resonància.

Momentàniament pot donar-se com enllestint un "rally" de velocitat a Barcelona, amb sortida de tots els aeròdroms de la Península. Per a aquesta prova, dotada amb dues mil dues-centes cinquantes pessetes de premis, es compta amb participants de Madrid, Andalusia, Mallorca i València, i és possible també la participació de pilots i aparells de la Catalunya francesa, car s'han entaulat gestions amb els elements de Montpeller i Tolosa que han mostrat desig de venir a aquestes festes internacionals.

A part d'aquest "rally", que tindrà lloc el dia 14, amb arribada a les quatre de la tarda a l'aeròdrom de l'Aero Club de Catalunya, el dia 15 al matí tindrà lloc a l'hipòdrom de Can Tunis les proves internacionals

d'aviació, que portaran diversos concursos, entre ells un campionat internacional d'alta acrobàcia, en el qual s'anuncia la participació de les més destacades figures en l'especialitat tant nacionals com estrangeres.

Estant s'esmenten els reglaments d'aquest campionat a l'aprovació dels corresponents organismes, dintre de pocs dies podrem donar més amplis detalls d'aquesta gran organització que honorarà dignament la nostra ciutat i l'Aero Club de Catalunya que la porta a cap.

AUTOMOBILISME

El nou Mercedes Benz de 1934

1.3 litres, 4 cilindres, motor muntat sobre les rodes del darrere de 26 HP (10 HP fiscals), eixos oscil·lants davant i darrere, engranament automàtic, carroceria de línies aerodinàmiques.

En un moment en què cal estimular la motorització d'Europa amb tots els mitjans a l'abast, la Daimler-Benz A. G. crea, tenint en compte la seva gran tradició de fabricació d'automòbils més antiga del món, un nou cotxe, o sigui el tipus "130" un cotxe utilitari de gran qualitat destinat per a tothom.

En primer lloc hom hauria de fixar-se que a pesar del preu de compra sumament baix i a pesar de les petites despeses de combustibles i lubricants no es deixa d'ofertir al gran públic la coneguda qualitat de tota la cotxes MERCEDES-BENZ, que gaudeixen de fama mundial, ans bé es comprovarà una altra vegada que Mercedes-Benz sempre es troba al lloc d'avantguarda facilitant-lo al comprador per a un preu mínim el màxim de qualitat, molt rendiment i rendiment.

En vista d'això s'havia d'emprar principis de construcció completament nous, ja que no es tenia la intenció de donar al mercat un cotxe el preu limitat del qual vagi a càrrec de la seguretat i del rendiment. Així s'ha construït el tipus de rodes independents anomenat "130", que presenta el fruit de llargs anys de treball i de màxima verificació quant al seu rendiment i seguretat.

Per tot d'evitar tota mena de vibracions el motor de quatre cilindres ha estat col·locat en coixinets de cautxú, que el porten en quatre punts. La caixa de canvi, que disposa d'una marxa ràpida, com també de sobremarxa i marxa econòmica, facilita una conservació excel·lent de totes les peces que rodien, per disminuir el nombre de revolucions, la qual cosa origina un estalvi de gasolina sense haver de disminuir la marxa del cotxe. Totes les quatre rodes es poden posar en posicions diferents gràcies als eixos oscil·lants, corresponent sempre a la forma del pis de les carreteres. El fre hidràulic acciona amb suavitat però amb una seguretat que mai falla. Es digna d'omertat i l'enginyeria automàtica, que s'aciona apretant un botó i de seguida es van engranant totes les peces del cotxe amb la quantitat d'oli necessària.

RUGBY

A cinc dies del gran contre

Catalunya - Itàlia

(Trofeu la rambla)

Ahí, l'equip probable féu el darrer partit d'entrenament, i vencé per 15 punts a 3

Salvades les principals dificultats amb què topava l'organització del primer veritable matx internacional que haurà disputat Catalunya, sembla que per fi, al cap nova dificultat no s'hi oposa, el proper dissabte, dia 14 d'abril, data gloriosa, tindrà lloc l'encontre que l'equip de Catalunya de futbol-rugby disputarà al d'Itàlia.

No volem pas insistir massa sobre l'enorme importància que per als catalans esportius o no, té la manifestació esportiva del dissabte que ve. L'esport, menyspreat encara per molta gent, està novament el que obrirà camí en el camp internacional, ajudant amb el seu esforç al ressorgiment d'una nació.

Perquè no hi ha dubte que és un pas decisiu el que es dona en portar a cap el partit de dissabte. Per a molts, però, a nosaltres mateixos que ho hem viscut, ens sembla encara un somni l'acceptació de Catalunya en la Federació Internacional, el seu nomenament per a un càrrec en la seva directiva, el que pugui disputar un encontre, en nom propi, contra el representant d'una altra nació. Ha estat tan ràpid, tan sorprenent tot plegat, que encara no hem tingut temps de aspirar a tota la seva transcendència.

Hom guanyarà una nova batalla. En tots els terrenys, en tots els ordres, Catalunya n'haurà de lluitar moltes, de batalles, abans no li serà reconeguda plenament, i per tothom, la seva personalitat. I caldrà guanyar-les. Es per això que estem contents. Hem guanyat la nostra batalla. Cal que tothom guanyi la seva batalla. "Catalunya espera que tothom complixi amb la seva obligació".

Com ja havien anunciat, l'encontre de diumenge amb els representants d'Itàlia es disputarà a Les Corts. El F. C. Barcelona ha volgut contribuir també a l'acte, posant el seu terreny a disposició de la Federació Catalana de Rugby. Es de creure que el camp de Les Corts, que ja ha estat teatre de nombrosos encontres rugbístics, alguns d'ells de gran memòria, es veurà força concor-

Els esports

Reportatges de la rambla

L'Europa, campió de Catalunya "amateur", en marxa!!

L'Europa en marxa! L'Europa, el Club Esportiu Europa, campió de Catalunya "amateur"!

—Però, digueu-nos — us fan — quin Europa és aquest Europa...?

Aquest Europa, amics, no és ben bé "aquell" Europa, però va en camí d'esser-ho. Perquè, podríem afegir, porta la mateixa sang: una bandera, uns colors, un ideal...

El vell Europa va morir el mateix dia que es fusionava amb el Gràcia per donar una ombra de vida al pobre Catalunya. Aquell dia mateix, però, naixia aquest Europa "amateur", no gaire estimat dels seus pares, i al qual mans amoroses, cors generosos, cent per cent "europeistes", volgueren afillar-se i criar i pujar i fer gran. I al cap de dos anys, ja ho veieu: campió de Catalunya "amateur". Sembla no res i és molt. Es l'obra d'uns romàntics del futbol que aspiren a materialitzar-se perquè els temps no són per a somniar, sinó per trepitjar de peus a terra. De moment, però, la seva obra, pujar, fer gran aquell Europa "amateur" que els seus pares no estimaven gaire, té tot el perfum d'una gesta romàntica dels primers temps del futbol...

AQUEST EUROPA Aquest Europa no té el camp de joc al Guinardó, ni les oficines al

FRANCESC SUGOT el president del Club

carrer de Salmerón, ni personal burocràtic més o menys especialitzat, ni uns quants milers de socis, ni quota cara, ni deutes quantiosos, ni un sens fi d'aspirants a directiu, ni entrenador estranger, ni jugadors bons, però drops. Tot això qui ho tenia era l'altre Europa, el mort, i

anue a saber si per això es va morir...

L'Europa d'ara és un Europa més modest. Pobret, però alegre. Un Europa que manté viu el seu esperit gracienc, però que no té altre remei que tenir el camp de joc a l'Avinyuda del Mariscal Jofre, al·la a la barriada de Santa Eulàlia, camí d'Horta. Les oficines — una saleta neta i polida, — a l'interior del bar Les Eures, de la Plaça de Riut i Tauler, al cor, com si diguéssim, de la barriada gracienc. La Directiva és la Directiva que pertoca a un Club que no és, però que aspira a ésser, això és, una Directiva de "treballadors", d'homes que saben el que s'ha de fer i ho fan, sense planyer hores, ni esforços, ni sacrificis de tota mena... Aquests abnegats, en aquest moment anue a saber si històric per a l'esdevenidor del Club, són el senyor Francesc Sugot, president, i els senyors Mateu Canals, Ramon Planes, Manuel Bosch, Josep Vieta, Josep Bataller, Francesc Gorgues, Josep Saló, Josep Campos, Eduard Sabarà i Ramon Sabarés.

L'Europa compta amb poc més de tres-cents socis, que paguen dues pessetes mensuals de quota, excepció de les damiselles i la mainada, que només en paguen una. Aquest Euro-

conèixer els noms dels que ens hauran de representar el proper dia 14, però no ho aconseguirem, ja que els seleccionadors no volgueren donar cap nom abans de presentar l'equip escollit a la Federació.

De totes maneres, tenint en compte la formació de l'equip probable i algunes dades que hem pogut recollir, és quasi segur que els homes que defensaran els colors catalans seran escollits entre els següents: Pueyo, Bisbal I, Nicollet, Vilaspasa, Bisbal II, Villar, Balcells, Juanes, Elies, Ros, Garrigosa, Aguilera, Pulgervall, Riera, Miret, Gual, Ruiz, Nuvials.

Siguin quins siguin els elegits definitivament, els destitueix ja des d'ara un gran encert en la seva actuació, que faci possible el transformar en una victòria per a Catalunya aquest primer encontre internacional que ella haurà celebrat.

Tenim entès que l'equip de Catalunya es presentarà al terreny de joc lluint un equip amb colors propis, diferents dels que fins avui hem vist. Trobem encertada aquesta decisió en començar la nova etapa. Ara només cal que els que vinguin darrera sapiguin secundar-la.

MART. N. de la R.—Tal com avançarem en l'edició anterior, aquest matx ha estat inclòs en el programa oficial de les Festes de Primavera, començant el tercer aniversari de la proclamació de la República. Tindrà lloc, per tant, sota l'alt patrocini de la Generalitat de Catalunya i de l'Ajuntament de Barcelona.

Per altra banda, ultra la subvenció de l'Ajuntament, la Generalitat també n'atorga una de 2.000 pessetes. Esperem que aquesta notícia satisfarà els nostres estimats companys "rugbymen" nacionals, que es planyien en aquestes mateixes pàgines d'un suposat oblit per part de les corporacions populars.

Estem molt satisfets d'haver contribuït, des del nostre lloc, a la consagració i l'ajuda concedides a aquest noble esport pels nostres organismes de Govern.

Si sou persona refinada que escull detradament els productes que adopta per al seu endreç personal, adquireu a qualsevol comerç de perfumeria la crema d'afaitar Blancaflor (en tub d'estany), i quan l'haureu asajat, veureu per pròpia experiència que és absurd de despendre o llençar diners comprant marques estrangeres que us fan pagar cares, quan Blancaflor és millor. Si, senyor, molt millor que totes elles, pel fet d'esser elaborada amb les aigües termals de La Garriga, i n'averelloses per a la conservació de la joventut del cutis. Els efectes d'aquestes aigües no poden obtenir-se amb diners ni amb recursos químics, puix són privilegis de la naturalesa que són fora de l'abast de la ciència i dels laboratoris. Es un assaig que us donarà gran satisfacció i us estalviarà diners. Qui no ho fa?

COM HA ARRIBAT L'EUROPA A CAMPIÓ DE CATALUNYA?

Ho hem preguntat a l'amic Vieta i, com és natural, no hem trigat ni un segon a saber-ho, perquè Vieta és l'europeista més europeista de tots els europeistes, un europeista que porta l'Europa al cor i al cervell i a l'ànima i a la sang...

L'Europa ha arribat a campió de Catalunya havent jugat 20 partits, dels quals n'ha guanyats 17 i n'ha empatat 3, amb un total de 78 gols a favor per 18 en contra. Primerament es jugà un campionat subdividit en diferents grups. L'Europa jugà en el que formaven, junt amb ell, el Fortienc, el C. E. Aragones, el Barandina, la U. E. de Gràcia i els Ràpids Ferroviaris. Jugà 10 partits, en guanyà 9 i n'empatà un. Quaranta-dos gols a favor per vuit en contra.

Es jugà després un campionat de campions i, sots-campions de grup, entre l'Esportiguera, l'Europa i els primers equips "amateurs" del Barcelona i del Martinec, i en sortí vencedor l'Europa, que dels sis partits en guanyà cinc i n'empatà un, amb un total de 43 gols a favor per 7 en contra. Finalment, disputarem les eliminatòries amb vistes a la final. Dos partits amb el Gràcia (un de guanyat i un d'empatat) i un amb l'Arenys en camp neutral, a Argemona, guanyat, i el matx final amb el Banyoles. De quatre partits, tres de guanyats i un d'empatat, amb tretze gols a favor i tres en contra...

Quan Vieta acaba la llarga relació — que tenim la certesa que se sap de memòria, però que ha volgut assegurar consultant unes notes que porta curiosament guardades a la cartera... — no podem per menys de pensar que l'Europa, aquest preatítol de campió se l'ha guanyat a pòis.

ENTRENADOR I EQUIPERS

Evaucada la consulta que podríem dir-ne d'estadística, Vieta intenta deixar-nos, però no pot. Esclau de les seves preferències, vol dir-nos més coses, però al mateix temps a la seva modestia li sap com un greu enorme d'esser precisament ell qui ens parli de l'Europa...

—Per què no heu anat a veure l'amic Josep Vila, el nostre president honorari, que fa tot el que pot i el que no pot perquè l'Europa torni a aquells dies gloriosos per a ell i per al futbol de la nostra terra, en què compartia amb el Barcelona i l'Espanyol l'atenció dels aficionats d'ací i de fora?

—Per què no us arribi a parlar amb l'amic Sugot, president del Consell Directiu, ànima d'aquest Europa, que us podrà dir molt més que nosaltres jo...? — Per què no aneu un dia al camp, quan Maurici entrena els jugadors, i us podreu fer càrrec de l'interès, de l'entusiasme que hi posa ell i de com són d'obedients i de puntuals els nostres jugadors...

—Perquè avui, amic Vieta, avui que tot és joia en aquest Europa que vos esteu tant, o més — si això és possible — que heu estimat aquell, és amb vos amb qui volem parlar i a qui volem fer parlar. I ja que heu anomenat Maurici, digueu-nos: ¿esteu contents d'ell?

—Contents és poc, agraïdíssims, i

encara en quedo curt. El que està fent Maurici per l'Europa és tant, tant, que difícilment s'hauria trobat qui ho fes. I és que treballa amb una il·lusió, amb un goig, amb unes ganes tan enormes... Creieu que si jo fos capaç de construir una imatge bonica, una imatge poètica, diria que Maurici em fa l'efecte d'un escultor que d'un tros de fang en fa una obra superba. Qui havia vist el nostre equip abans d'afagar-lo Maurici i el veu ara, dirà si exagero...

—I dels jugadors, què en dieu?

—Que més bons xicots, més disciplinats, difícilment se'n trobarien uns altres. Obedients a tot ésser-ho, creuen Maurici com uns deixebles perfectes que són i segueixen al peu de la lletra els seus consells, les seves ensenyances, tan profitoses. De tots estem més que contents, i el pitjor que jo podria fer ara és establir diferències. Cadascú en el lloc que té assignat el defensa com millor sap i pot, i del que poden i del que saben us en pot haver donat una idea perfecta el balanç dels partits que han jugat: de vint partits guanyar-ne disset i empatar-ne tres, és força notable, i marcar 78 gols per només 18 en contra, també...

OPTIMISME, DONCS?

—Digueu, doncs, amic Vieta, que veieu l'esdevenidor de l'Europa amb tot optimisme...

—Completament, absolutament optimista. Tenim una fe gran que farem un brillant paper en el campionat de la Copa peninsular; estem així mateix força esperançats en les nostres possibilitats en el torneig de classificació a la segona categoria preferent...

—Escolteu, escolteu: expliqueu-me això del torneig de classificació a la segona preferent...

—Segons les nostres referències, aquest torneig l'hem de disputar: els tres darrers classificats en el campionat de la segona preferent d'enguany; el campió i el sots-campió de la segona ordinària, i el campió, el sots-campió i el tercer classificat del campionat organitzat per la Lliga Amateur; vint equips en total, tots contra tots i a doble volta.

—I en el cas que l'Europa triomfés, que entrés a la segona categoria preferent, entrariu en el professionalisme?

—Sense pensar-nos-hi un moment, de seguida; penseu que per això lluitem i per això són els nostres esforços. Sabem que en el professionalisme hi ha moltes obligacions, però també sabem que hi ha drets. I com que aquelles no ens espanten i aquests els necessitem — i perdonem que no sigui més clar... —, és per això i és per moltes coses més que destiguem amb tota la nostra ànima que l'Europa torni a tenir un lloc entre els primers, com l'havia tingut i com el tornará a tenir si no ens manca l'ajut moral i material dels vells europeistes, els quals volem veure altra vegada defensant una bandera, una ensenya i uns colors que nosaltres no hem volgut que restessin abandonats en una cambra de mals endreços, sinó que els volem veure alts i triomfants en les lluites esportives.

JOAN FONTANET

Atenció! Ciutadans: A la Casa BASTIDA

P. GRÀCIA, 18 - GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA

és on podreu vestir-vos amb pocs diners i ben elegants. El sistema de vendre amb pocs guany ens augmenta considerablement la venda, la qual cosa ens obliga a fer engrandiments continuats.

Amb els nostres continus viatges a París i a Londres, estem al corrent de la moda tothora.

GRAN LIQUIDACIÓ PERMANENT DE TOTES LES EXISTÈNCIES DE LA TEMPORADA PASSADA

SECCIÓ DE SASTRERIA	
100.000 Pantalons, des de	5 Pessetes
100.000 Vestits fets, de llana, des de	25 "
100.000 Impermeables, des de	10 "

En la Secció de Mida tenim un gran assortiment de gèneres per a vestits a 60, 75 i 95 ptes. els més superiors

SECCIÓ DE CAMISERIA	
100.000 Calcetots, des de	1'95 Pessetes
100.000 Camises blanques, des de	3'95 "
100.000 Camises gran moda des de	4'95 "
100.000 Pijames, des de	5'95 "

En la Secció de Mida tenim grans existències de zèfirs i sedes a preus més reduïts que ningú

En casos d'urgència, tenim una secció de confecció ULTRA RÀPIDA. Lliurem els encarregats en quatre hores.

Com que considerem l'estalvi el més essencial, obsequiem els nostres clients amb Segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'altres presents en proporció amb l'import de la compra.

VISITEU ELS NOSTRES APARADORS

NOTA. — Els forans que vulguin servir-se de la nostra casa poden escriure, i a la tramessa de 0'25 pessetes en segells rebran figurins, nostres i un sistema especial per a prendre les mides, amb les instruccions per a rebre l'encàrrec abans de cinc dies.

COMARQUES

DE BLANES
Dia 1: Iluro Matarró, 3; U. E. Blanes, 3.
Dia 2: C. D. Ameria, 1; U. E. Blanes, 1.
Ambdós partits acabaren amb empat, resultant d'escàs interès, ja que l'equip blanc hagué de presentar-se incomplet tots dos dies.
Ultra això esmentat, l'escàs públic que va assistir als partits va restar animat als jugadors i talment semblava que juguessin entre família. El temps del segon dia també hi va contribuir bastant.
L'equip o equips que va presentar l'onz local foren: Portes; Carbonell, Balaguer, Miralpeix, Ros (N.), Vila; Garriga, Reio, Pasqual, Cullerà i Pongdomènec, el primer dia, i el segon: Portes; Carbonell, Balaguer; Pérez, Ros (N.), Rabassa; Domènec, Reio, Pasqual, Cullerà i Pongdomènec.
Arbitrà el primer dia Vives i el segon Nonell, que ho feren bastant bé. — Corresponsal.

MASSATGE BOB

DE BISBAL DEL PENEDES
Campionat inter-comarcal
Tarraco-Penedès

La Joventut Bisbalenc F. C., volent fer créixer, o millor dit, potser, vibrar l'entusiasme d'entre els socis, aficionats i simpatitzants al futbol de les nostres comarques, i perquè puguin gaudir del màxim de rendiment que hom pot esperar de l'entrenament d'aquest esport, ha organitzat un campionat amateur que va començar ahir, diumenge dia 8. Hi prendran part els següents equips: Torredembarra F. C., Altafulla F. C., Joventut Bisbalenc F. C., Vilabella F. C. i Bràfim F. C.
Heus ací el calendari dels encontres que se celebraran, amb les respectives dates, segons l'efectiu sortit:
Primera volta:
Dia 8 del corrent: Vilabella-Altafulla; Torredembarra-Bràfim; descansa Joventut Bisbalenc.
Dia 15: Joventut Bisbalenc-Vilabella; Torredembarra-Bràfim; descansa Torredembarra.
Dia 22: Vilabella-Torredembarra; Altafulla-Joventut Bisbalenc; descansa Bràfim.
Dia 29: Joventut Bisbalenc-Bràfim; Torredembarra-Altafulla; descansa Vilabella.
Segona volta:
Dia 20 de maig: Altafulla-Vilabella; Bràfim-Torredembarra; descansa Joventut Bisbalenc.
Dia 27: Vilabella-Joventut Bisbalenc; Altafulla-Bràfim; descansa Torredembarra.
Dia 3 de juny: Torredembarra-Vilabella; Joventut Bisbalenc-Altafulla; descansa Vilabella.
Dia 17: Joventut Bisbalenc-Torredembarra; Vilabella-Bràfim; descansa Altafulla.

DE TORREDEMBARRA
Bràfim F. C., 0 - Centre d'Esports, 1.
Ahr es jugà aquest partit de torneig. Hom creia en una desfeta dels locals, però l'entusiasme s'imposà per damunt del joc i féu que els locals marquessin l'únic gol, que li donà la victòria, per mitjà de Guasch, l'immillorable. I fou així com obtingué els dos punts per a la classificació. L'equip es va arreglar així:
Bràfim F. C. — Esmel, Solanes II, Solanes I, Valldosera, Pedró, Busquets, Segarra, Saperes III, Saperes II, Saperes I i Mercader.
Centre d'Esports. — Papiol, Mai-mó, Soler, Cluà, Gatell, Lecha, Guasch, Lloveres, Silvestre, Rimbau, Flana.
L'arbitratge anà regularment.
De l'equip local es destacà en primer terme, Papiol, que va tenir una bona tarda; jugaren bé Gatell i Silvestre, i es destacà Guasch, que amb les seves intencions, perillà diverses vegades Esmel.

ALIAGA
D'ESPARREGUERA

Torneig Copa Llobregat

Organitzat per la Federació de Futbol Amateur, tindrà lloc enguany la celebració d'aquest torneig que, donada la vàlua dels Clubs contendents, promet ésser força interessant. — Els encontres seran dirigits per membres del Col·legi Català d'Arbitres

Amateurs
Dia 8 d'abril, a les quatre de la tarda. — Primera volta:
Joventut Esportiva de Molins de Rei - Santfeliuenc F. C.; Santjoanenc F. C. de Sant Joan d'Espí - U. E. de Rubí; Santboia F. C. (R.) - C. E. Torressenc de Barcelona; Esparreguera F. C. - F. C. Poment de Molins de Rei.
Dia 15 d'abril - A les 4 tardes:
Rubí - Santboia; Santfeliu - Santjoanenc; Poment - Joventut; Torressenc - Esparreguera.
Dia 22 d'abril - A les 4:
Santjoanenc - Poment; Santboia - Santfeliu; Torressenc - Rubí; Joventut - Esparreguera.
Dia 29 d'abril - A les 4:
Santfeliu - Torressenc; Poment - Santboia; Santjoanenc - Joventut; Esparreguera - Rubí.
Dia 6 de maig - A les 4'15:
Joventut - Santboia; Torressenc - Poment; Rubí - Santfeliu; Santjoanenc - Esparreguera.
Dia 13 de maig - A les 4'15:
Rubí - Poment; Joventut - Torressenc; Santjoanenc - Santboia; Esparreguera - Santfeliu.
Dia 20 de maig - A les 4'15:
Torressenc - Santjoanenc; Rubí - Joventut; Poment - Santfeliu; Santboia - Esparreguera.
Aquests encontres tindràn lloc al camp del Club esmentat en primer terme.

Les dates de la segona volta són: 28 de maig; 3, 10, 17 i 24 de juny, i 1 i 8 de juliol. Els encontres seran a la inversa de la primera volta.

RAMON TERMENS

DEL VENDRELL
F. C. Barcelona (primer equip amateur), 2 - F. C. Vendrell, 4.
Amb motiu de celebrar-se la diada de Pasqua el Consell directiu del nostre centre volgué satisfer l'afició amb la vinguda d'un equip amateur del F. C. Barcelona, el primer, segons anunciaven els programes. Aquest, i segons van assabentar-nos els directius, no fou el que verament la Comissió esportiva barcelonina havia assenyalat per a enfrontar amb el nostre primer onze local. Aquesta d'atenció per part dels directius barcelonistes de no presentar l'equip que ells havien assenyalat féu mala impressió entre el públic, fent-se tota mena de comentaris contraris a aquesta manca de formalitat, i amb més estranyesa tractant-se del F. C. Barcelona, on compta amb grans simpaties. Malgrat tot, els simpàtics equips que defensaren els dits colors posaren tot el seu entusiasme en el que el resultat fos en consonància amb el nom i colors que defensaven; no obstant, sucumbiren pel resultat esmentat. Als visitants se'ls notà la manca de penetració, si bé el joc emprat fou el mateix que descabellaren els locals.

El Vendrell no fou aquell equip que en altres encontres ens té acostumats, puix que la línia mitjana no va donar cap senyal de vida en tot l'encontre. La davantera i porta, bé. Els gols foren marcats dos a cada part pel Vendrell, i un també per cada dels visitants. Arbitrà Serra, la primera i Bover a la segona part, i els equips s'arreglaren així:
F. C. Barcelona, segons nota del delegat (sic): Cervera, Montijano, Clotet, Roca, Montaña, Bey, Forcadell, Jassias, Salines, Elies i Alcaine.
F. C. Vendrell: Vidal, Sicart, Girald, Many, Domingo, Mallafre, Guinovart, Nin (a la segona part Diaz), Salvó, Güell i Hivern-C.

DE PUIGREIG
C. E. Puigreg, 4 - F. C. Colònia Vidal, 0.
El partit, en general, fou bo i entretingut, si bé arribà a aparèixer en alguns moments el joc violent degut en bona part a un sector de públic que no cessà d'excitar al seu bàndol respectivament com a resultes de la rivalitat que entre ambdós equips existia. El resultat fou just, ja que el domini correspongué sempre a l'equip local, el qual palesà certa superioritat sobre el seu contrincant.
Els gols foren marcats tots en forma brillantíssima pel següent ordre: Jounou, Besora, Hernández i Coscojuela.
La notable cobla Bofills, de Torrelló, executà tres sardanes a l'intermedi del partit.
L'arbitratge del senyor Ponç, encertat.
Composició dels equips:
F. C. Vidal: Guix, Sabata, Vinyes,

Escalola, Roca, Codina, Sitges, Comaposada, Pasqual, Canal, Sarries, C. E. Puigreg: Coscojuela II, Corromines, Ballús, Ventolrà, Coscojuela I, Planes, Jounou, Hernández, Fígols, Cid, Besora.—R. Balmes.

DE FIGUERES
Sant Cugat - U. E. Figueres
En ocasió de les festes de Pasqua, ambdós cercles han jugat dos encontres amistosos que la inseguretat del temps ha volgut deslluir.
El públic que presencià ambdós matxos fou escàs.

El primer partit, interessantíssim i igualat, acabà amb el resultat d'empat a dos gols. No obregué així el segon dia, ja que als primers minuts es lesionà el mig centre figuerenc, i des d'aquell moment el Sant Cugat, en una actuació entusiasta, pressionà fortament i assolí la victòria per quatre gols a cap. Veritablement sembla que la "guineu" perseguiu l'entitat figuerenca, ja que fa molt temps que no pot celebrar cap encontre sense que els elements vagin contra ella, sigui econòmicament, sigui esportivament.

Corresponsal

DE TARREGA
C. E. Sabadell, 6 - Tarrega, 3.
Aquest segon partit jugat pels equips esmentats no ha estat el que hom desitjava per causa de la poca calidat dels moments abans del partit, cosa que ha motivat grans pèrdues al club local.
El partit, desenvolupat amb molta rapidesa, però amb més entusiasme que joc, de bon principi fa que el Sabadell, més bregat en terreny fangós, ha estat la causa de la desfeta de l'equip local, que, malgrat la derrota, ha fornit una bona partida en la qual Massip ha tingut cura de demostrar la seva forma evitant gols segurs, molt ben secundat per la parella defensiva. Els

gols han estat marcats per Gual, Rubies i Sanglès, pel Sabadell, i Escala i Horret, pel Tarrega.
Els equips foren:
C. E. Sabadell: Massip, Liedó, Giner, Martí, Duran, Sitges, Sanglès, Bertran, Rubies i Iglesias.

Tarrega: Linares, Pont, Serra, Marsà, Pont, Trilla, Ferran, Horret, Escala, Tronxoni i Millan.

L'arbitre, senyor Llores, complí bé.

CORRESPONSAL
DE PALMA DE MALLORCA
Balears, 2 - Athletic, 0.
Aquest fou el resultat d'un partit de desempate que jugaren al camp de "Son Canals" els onzes de primera categoria esmentats, i aconseguiren una victòria cada un, veient-se obligats a fer un tercer partit, ja que es disputaven una copa-trofeu que es titulava "Balears - Athletic 1934".
La primera part acabà sense que funcionés el marcador, i féu suposar que persistiria l'empat, que era per gol-average. En començar la segona es deixà veure la possibilitat

en un torneig que aviat començarà i del qual donarem més informes oportunitats.
— El Centre Cultural Obrer, de la barriada de l'Hostalets, organitzà un partit benèfic per tal d'engrossir els seus fons, i jugaren els onzes "Recreatiu" i "Soledad", venent aquest per quatre gols a un.

Hi assistí l'alcalde de Palma, que és president honorífic del dit Centre, i la recaptació fou força nombrosa.

DE BADALONA
L'Aniversari de la U. G. E.
La Unió Gimnàstica i Esportiva de Badalona ha assenyalat la data del 22 d'abril per a celebrar l'aniversari de la seva fundació.
El programa de la festa és a base de gimnàstica, atletisme, basket, lluita a la corda, etc., etc., i serà reservat només als socis de l'entitat. Es pot dir que aquest festival és la festa major de l'equip costeny. Després d'acabar les proves, que se celebraran totes al matí, tindrà lloc, en un conegut restaurant de la veïna ciutat, un dinar íntim com a final de festa.

DE MOLINS DE REI
Foment F. C., 6 - C. E. Torressenc, 1.
A les ordres de l'arbitre local senyor Usón els equips s'arreglaren com segueix:
Foment F. C.: Modorrell, Girald, Bayo, Alujas, Garcia, Ramos, Parellada, Grec, Liedó, Abadal i Ferran.
C. E. Torressenc: Ferrer, Berga, Fabra, Ponç, Redon, Sánchez, Sarabia, Gil, Benito, Rivases i Gabarro.

De bon començament la davantera del Foment va palesar el seu admirable conjunt desgranant jugades que, aduoc posant en constant perill la porta del Torressenc, arrencaven sorollosos aplaudiments del nombros públic que presenciava l'encontre.

A mesura que avançava l'encontre la pressió de la davantera del Foment va donar lloc a que marqués el primer punt Abadal d'un tret imparable.

Després de pocs minuts d'haver centrat la pilota, Grec va marcar amb molta valentia el segon gol del Foment.
En veure els del Torressenc que el marcador els era contrari, s'empararen a fons amb molt de coratge, desenvolupant un joc molt ràpid i pressionant la línia mitjana i davantera la porta del Foment, i en un batibull tira Sánchez del Torressenc, un tret fort a l'angle, obtenint així el primer i únic gol per al seu equip.

A les acaballes de la primera part, Ferran, d'un xut de gairell, va marcar el quart gol pel Foment, i seguidament acabà la primera part amb el resultat de quatre a un a favor del Foment.

Tot just començat el segon temps

es repetí la pressió del Foment, i malgrat els esforços del Torressenc i de la seva magnífica actuació no va poder marcar cap gol, al contrari, dels del Foment, que abans d'acabar el partit van marcar dos gols més, dels quals foren autors Abadal i Grec.

DE MANLLEU
Manlleu, 2 - Arenys, 2.
Aquest encontre era el primer per decidir quin dels dos ha de disputar la promoció, no tenint gaires probabilitats de fer-ho el Manlleu, tota vegada que no sabe aprofitar-se en jugar en camp propi i degut a la manca d'experiència en aquestes lluites.

Si bé el Manlleu no féu aquell joc científic que tantes victòries li ha dut, tampoc veírem en l'Arenys un equip que tingui res de perillós, però té l'avantatge que empen un joc bastant dur, cosa que els equips locals no hi estan acostumats, i demés, els seus jugadors són gats velos i saben tots els trucs per malmetre el contrari.

La primera part finalitzà amb el resultat d'1 a 0 a favor del Manlleu, i al cap de cinc minuts de començat el segon temps n'aconseguien un altre, preveient, tal com es desentrollava el partit, que aquest seria el resultat final, però faltaven escassament vuit minuts per acabar quan una forta reacció de l'Arenys, i degut a que els locals per l'esforç realitzat cap no s'aguantava dret, aconseguiren els dos gols que els havien de proporcionar l'empat.

DE VALLS
BASQUETBOL
Ben Forjats, 35
Société Patrie (selecció), 28.
Amb motiu de fer el lliurament de la copa regalada per la Société Patrie al vencedor del torneig local de basquet-bol, es jugà el partit entre els equips que encapçalaven aquestes ratlles.

En conjunt fou un partit bastant lliut per la rapidesa i braó amb què es jugà.

Els visitants presentaren un equip com el de casa. El públic valenc, que ja els havia vist jugar en una altra ocasió, quedà bon xic decebut.

Els Ben Forjats gairebé ens sorprengueren per la magnífica partida que jugaren. Sense excepció tots compliren llur cometa, la qual cosa valgué a l'equip triomfant el lliut triomf que va assolir.

A. A. Escola del Treball, 12
Selecció València, 8.
L'equip de l'Escola del Treball, el qual guanyà el torneig local de basquet-bol, s'enfrontà amb una selecció dels equips que participaren en el dit torneig.
Després d'un partit bon xic avorrit aconseguiren guanyar els campions locals, si bé per escàs marge; encara que poc, demostraren ésser superiors a la selecció.
Acabat el partit, els fou lliurada la copa que s'adjudicaren en el ja finalit torneig.

V. Magrinyà

La Principal de Banyoles

La cobla de fama reconeguda i que porta el nom de La Principal de Banyoles va ésser fundada l'any 1912 per la fusió dels millors elements que formaven les cobles Els Juncans i La Banyolina. Des del primer moment, La Principal de Banyoles ha estat dirigida pel reputat compositor de sardanes Josep Saderra, el qual no ha panyut treball ni esforç fins a aconseguir posar-la a l'alçada ben mereixedora que ocupa avui entre les millors cobles de Catalunya. El nom de La Principal de Banyoles és conegut a tots els medis sardanistes de la nostra terra, i res no ho prova tant com l'aver estat contractada repetides vegades pels Foments de la Sardana de moltes i importants ciutats de Catalunya. Entre aquells podem retreure el Foment del Centre de Dependents de Barcelona, els de Badalona, Vilafraça, Calaf, etc., etc. Aduch Ajuntaments catalans s'han dirigit directament a la nostra cobla-orquestra i l'han contractada per a amenitzar festes organitzades per les corporacions municipals. I el millor

elogi que podem fer-ne és dir que la seva fama ja ha traspasat la frontera, i així podem veure molt sovint com se'n va terres enllà de la França afavorida per avantatjoses contractes. Cada acte en el qual pren part és un nou èxit i una llavor plantada per a nous requeriments. Però si és gran el seu renom com a cobla de sardanes, no ho és pas menys el que frueix la seva orquestrina. Un extens i escollit repertori de ballables, executats amb admirable netedat i mestria, fan que les festes organitzades amb la cooperació de La Principal de Banyoles prenguin sempre un relleu remarcable d'amenització i distinció.
Potser algú creurà que és el nostre patriotisme casolà allò que ens fa parlar així, però, més que tot el que podríem dir nosaltres, ho confirmen els seus dotze anys d'existència, la seva fama cada dia creixent i el reconeixement unànime de tots aquells que l'han sentida, que avui per avui és una de les cobles-orquestres de més prestigi de Catalunya.
Naturalment que com a banyolins n'estem tots còfols i ens sentim orgullosos dels seus èxits, que considerem com a únics i com a propis.

BANYOLES

Ciutat amb 6.000 habitants. Per la seva peculiar situació geogràfica, ha esdevingut el centre comercial de les terres compreses entre Roca, el Fluvià i el Fluvià. Té onze places, algunes d'elles molt espaioses, i una seixantena de carrers, en general estrets, amb un gran nombre de botigues. El seu aspecte en dies de mercats i fires és animadíssim. Als afores, passeigs de platans corpulents yoregen part del poble estany, en les aligues del qual s'han celebrat regates i campionats de Catalunya de natació. Altres menen al conegut Balmori de la Font Pudenta. Del casc urbà arrenca un altre passeig: el d'en Prat de la Ribera, on hi ha instal·lada la nova Casa Ciutat, sobri edifici renaixentista de pedra de Girona. De construcció moderna, res hi ha de caracter modernista, si bé es distingeixen alguns edificis recomanables pel seu bon gust. En la part antiga, en pocs anys, la desocupació artística i un mercadeig inqualificable han malmès gran part del nostre patrimoni artístic; al carrer Nou, que conservava admirablement unes deu cases d'acabament dels segles XIII i XIV, a part d'altres transformacions decisives, no ha quedat un sol finestral. Citem-ne dos que n'hi havia, magnífics, amb columnes bessones, com en els claustres de l'època. Fem vots perquè els fruits que

cal esperar de la nova Escola d'Arts i Oficis no arribin tard del tot.
De la segona església del monestir (957) d'aquest segle X tan desconegut a Catalunya, l'acta ens diu que la coberta era — ja — de pedra. Del magnífic temple consagrat l'any 1086 per l'arquebisbe Dalmau de Narbona, assistit de cinc bisbes, ben poc en resta. La base del campanar, tres i tres arcs lombards, sols destaquen entreure la seva disposició. Delis claustrs, sols la caixa. A l'edat Mitjana era fortificat i fou destruït, principalment en l'any 1655. L'actual, del segle XVIII, és molt gran, però d'estil fred. L'altar major, barroc, conserva una antiga Mare de Déu. Destaca un retaule gòtic, amb pintures de molta vàlua, i la Caixaeta de Sant Martirià. La porta de l'any 1530, és d'un gòtic decadent. Del que era ric arxíu i biblioteca, després del naufragi de 1835, poc n'ha quedat. Les parets del claustre mostren sepultures i relleus medievals.
Esmement la casa de la Pla Almoina, fundada el 1307 per Guillem Reixach, avui Escola d'Arts i Oficis, amb una galeria gòtica. La plaça major, d'abans de finir el segle XV, és un conjunt digne del millor tracte. De les antigues "murades", refetes en el segle XVI, en queda algun tros.

Entre els draps de la indústria llanera catalana del segle XIII eren coneguts els "teixits banyolesos". Res no queda act dels oficis de paire, i s'acaba de perdre el teixit de canem conegut per "tela o drap de Banyoles". El ram tèxtil està avui representat per dues fabricues, l'una de teixits de cotó, i l'altra, ben important, de jute. Els currits, de tan antiga tradició, s'han mantingut malgrat agudes crisis. Ocupen força gent fabricues de gèneres de punt, xocolata, farines, olis, electricitat, serres, espardenyes, mosaic...

VINUA DE FRANCESC VODA
Pisos amoblats per LLOGAR amb aigua corrent i llum
M. Reixach, 36
BANYOLES

Joan Blarch Vida
BISUTERIA I PERFUMERIA
Objectes d'escrutori
Papeteria i Llibreria
Centre de Subscripcions
Articles d'afaitar, objectes per a presents i de tota mena per a balls de rams
Plaça de Turers, núm. 6
BANYOLES

Fàbrica d'Estoigs
de
F. Massagué
Mostraris per a la indústria i el comerç
Llibertat, 35, pral. - Tel. 72394
BARCELONA

FO.SAS - Saló per a Senyores
Ondulació a l'aigua "Marcel"
Tall de cabell - Tintures de totes menes - Permanent garantida marca "Eugène"
Preus econòmics
Carrer Salmerón, 80748
Teléfono 80748
BARCELONA

LLUIS PLANELL
PINTOR DECORADOR
TREBALLS MODERNS
BANYOLES
Guimerà, 2

LLUIS ROURE
Pintor empaperador
Gran assortiment en papers pintats. - Treballs moderns
Preus reduïts
BANYOLES

JOSEP CUARTO
Fàbrica de gables per a polleria i ous
Especialitats en gables de fusta forta
Exportació a províncies
Prat de la Ribera, 25-27
BANYOLES

Comercial TREMOLEDA
COTO NETEJA METALLS
«DILMER»
(Producte nacional patentat)
Carrer Alvarez, 12
BANYOLES (Girona)

Vicenç Tarragó
VETERINARI
Villarroel, 46, principal, primera
Teléfono 35634
BARCELONA

LA PRINCIPAL DE BANYOLES

COBLA ORQUESTRA ORQUESTINA

PRIMERA CATEGORIA
TELEFON N.º 18

Xacolates TORRAS

Són exquisides. Demaneu-les a BARCELONA i arreu de CATALUNYA

FABRICA A BANYOLES

1933 C I N E M A 1934

ESTRELLES DEL LLENÇ

L'escala de la glòria

Cinema Amateur

Segona sessió del Concurs del Centre Excursionista de Catalunya

Quan es va a una sessió de cinema amateur, hom està disposat a veure els films que es presenten amb la benevolència que el realitzador no compta amb els mitjans d'un professional, per tant sabem per endavant que no veurem una "superproducció" i solament gaudirem de la idea cinematogràfica que ens aporti l'amateur.

El que pren part en un concurs, sigui del que es vulgui, el que menys es pot demanar és que el concursant tingui coneixements de la tècnica; per tant, no seria de menys que els organitzadors fessin una prèvia eliminació, ja sia amb un jurat d'admissió o de la manera que creguin més convenient i aleshores estalviarien la pèrdua de temps al jurat classificador. Si això es fes en els Concursos de Cinema Amateur, ens hauriem estalviat la darrera sessió al concurs del Centre Excursionista de Catalunya.

No és el nombre de films que donen la pauta d'un concurs, sinó la qualitat de les produccions que es presenten. "Val més poc i bo que molt i dolent", diu l'adagi; amb els films passats igual: qualitat, no quantitat. Menys pesat per al públic que assisteix a les sessions i de més èxit per l'entitat organitzadora.

Així com abans de fer un quadre s'ha de saber la tècnica de la pintura, igualment en realitzar un film s'ha de saber, almenys, quelcom del que és un film.

Els amateurs que prengueren part en la darrera sessió ignoren la part més essencial de la cinematografia, i ritme; cap dels films passats no tenia condicions d'ésser presentat en públic. No s'ha de fer cas de les adulacions dels amics o de la família; no es pot entrar a la casa per la finestra. Quan estarem segurs que la nostra producció té algun valor, serà el moment favorable per a tantejar la sort en un concurs; sinó hom s'exposarà al ridícul que el seu esforç i treball no sigui pres en consideració.

El dijous passat es presentaren els següents films: "Despertar de la Càmarà", "L'artilleria a la muntanya", "Rastres d'esqui", "Folk-lore", "Festa Major", "Carlió", "Atletisme", "Noticiari breu 1933-34".

De tots els films presentats només podem parlar del que es presentà amb el nom de "Folk-lore", ple de bona voluntat i amb un bon sentit del que ens volia contar; amb un xic d'experiència cinematogràfica el film hauria esdevingut una cosa seriosa, però davant l'assumpte l'amateur es va perdre i només ens dona com a bo el tema escollit. La inexperiència de l'amateur fa que algunes escenes siguin presentades amb una ingenuïtat que fan l'encís del film, com és l'escena del Pelegrí; si aquesta ingenuïtat fos producte de la picardia del realitzador, aquest es podria apuntar un èxit, però com ja he dit i ho demostra en el film, només és producte de la inexperiència cinematogràfica.

De la resta dels films només cal assenyalar algunes bones fotografies, diverses preses de vista encertades, com és el film "Carlió" i els dibuixos del film "Noticiari breu 1933-34"; és l'únic que es pot salvar del naufragi de la darrera sessió.

Esperem que la pròxima sigui més afortunada.

STIP

PER A DIMECRES SON ESPERATS A LA NOSTRA CIUTAT CATALINA BARCENA I MARTINEZ SIERRA

Per al dimecres vinent, en el ràpid de Madrid que arriba al baixador del Passeig de Gràcia a les 9.20, s'annuncia l'arribada de Catalina Barcena, la nostra primeríssima figura cinematogràfica, acompanyada del seu director artístic i inseparable company, el senyor Gregorio Martínez Sierra.

La seva arribada a Barcelona, que coincideix amb la celebració de les festes de Primavera barcelonines, té per objecte assistir a l'estrena de la seva darrera pel·lícula "La ciudad de cartón", la qual, com és sabut, serà estrenada dimecres al Tivoli.

Crítica de pel·lícules

URQUINAONA presenta "LA REINA CRISTINA DE SUECIA".

Intèrprets: GRETA GARBO, John Gilbert, Ian Keith, Lewis Stone, Elizabeth Young, C. Aubrey Smith i Reynald Owen, entre altres.

Direcció: ROUBEN MAMOULIAN

Modalitat: Parlada en anglès.

Comentari: Aquest film està muntat damunt un triptic bàsicament tan sòlid — interpretació, direcció i guió cinematogràfic — que, ultra assegurar-li l'èxit, fa impossible que aquest decaigui ni un moment.

Si bé és veritat que la part històrica no segueix els fets tal com aquesta els transcriu, cal convenir que els episodis, tant els reals com els fantasmagòrics que constitueixen l'argument, o millor dit, la visió que de l'obra n'ha tingut l'adaptador, estan tots ells saturats d'una emoció i profund sentit humà que fan que la seva exposició esdevingui, ultra interessant, extremadament agraïda i amable.

El director, doncs, recollint i interpretant d'una manera conscient i sàvia la idea de l'adaptador, ens ha anat servint els episodis, que són com a estampes de la verge del Nord, en aquells aspectes que recullen i constitueixen els moments més acusats de la seva biografia. La figura elx, representada per la reina nòrdica, i entorn de la qual es descabdella tota l'obra, ens és presentada d'una manera tan destacada que tant les multituds com els altres personatges, i el paisatge, no són altra cosa que el marc esplendent del qual s'ha valgut el director per a posar de relleu els dots de Greta.

Així, doncs, el film tendeix de cap a cap a què Greta Garbo llueixi amb tot esplendor, donat el seu treball per demés complex i donades les diverses situacions i moments de distint caire que es veu obligada a afrontar al llarg de la producció, posant a contribució tota la gamma, tot el seu intel·lecte i tota la seva sensibilitat artística que ella tan sols posseeix.

No endebades ostenta el ceptre femení de l'art setè. Aquesta vegada, però, si bé no podem dir que Greta sigui una altra artista, caldrà que fem constar que, tot i reconeixent que és ella mateixa, esdevé més depurada i dins d'una autosuperació en el seu art únic. La seva interpretació, donat el seu gest i mane- res, esdevé més natural i, per tant, més humana que mai. Ha deixat de banda aquell aire bertinesc — nou segle — amb què embolcallava totes les seves actituds, matissant en aquest nou aspecte, de manera suau, dolça i més comprensible els moments plens de poesia que la trama històrica comporta, així com dura i enèrgica, segons requereix el moment i situació. Es tothora, però, l'artista equilibrada, controladora del seu treball sempre ajustat i en el qual no hi notarem mai la més petita desviació ni concessió. Podem afirmar que l'artista és en realitat superada per ella mateixa. Es la Greta Garbo de sempre, en una perfecció total.

Hem començat aquest comentari dient que l'èxit es devia a la interpretació, guió i direcció. Hem parlat amb l'èlogi que creiem es mereixien els dos primers punts d'aquesta gran producció; ens manca tan sols parlar del director; diguem d'ell que, com Greta, mereix les proporcions de l'èlogi, i amb aquestes breus paraules us podreu fer càrrec de la mestria i sentit artístic que s'ha comportat. Assenyalar un a un els encerts és una tasca que podem ben estalviar dient-vos que tot està rea-

litzat d'una manera insuperable. Cal fer destacar la dicció de John Gilbert, la sobrietat de Lewis Stone i la caracterització i treball del criat de la reina, que ajuden i contribueixen a l'enaltiment d'aquesta gran producció Metro Goldwyn, a la qual felicitem pel seu assenyalat triomf de productora.

FEMINA presenta "DONA FRANCISQUITA".

Productora: Ibérica Films.

Intèrprets: Raquel Rodrigo, Fèlix de Pomès, Matilde Vázquez, Antoni Palacios i Ferrand Cortés, entre altres.

Direcció: Hans Behrendt.

Modalitat: Cantada i parlada en espanyol.

Argument: Basat en la sarsuela del mateix nom, de Romero i Fernández Shaw i del mestre Vives.

Comentari: No tenim per costum llegir les crítiques dels nostres col·legues; no sabem si això és un bon o mal costum, el cert és que rara és la vegada que ho fem. Avui, però, s'ha produït aquesta raresa, i, a dir veritat, no n'estem penedit, puix que hem pogut veure com alguns crítics tracten a manera de plany el que no s'hagi seguit pas a pas el desenvolupament de la sarsuela, cosa que, mereix, per la nostra part, l'èlogi més sincer. Permeteu-me, doncs, que tot explicant-vos el punt de vista d'altri, hi faci un petit preambul, deixant, lector, a la vostra consideració el comentari.

Nosaltres, i amb nosaltres han coincidit la major part de crítics i comentaristes d'arreu, sempre hem propugnat perquè la cinematografia s'apartés completament de l'encarcament obligat pel qual es veu lligat a haver de fer via el teatre, donades les exigències de l'escenari, que l'ofega amb les seves reduïdes i inviables condicions en què es veu

emmarcat. Així, doncs, en quant en assabentar-nos que una obra teatral seria transportada al llenç, la nostra temença ha esdevingut preocupació fins comprovar com havia estat resolta. Si hem vist que s'havia canviat la forma tot conservant el fons i l'ambient; això és: si en la seva part expositiva s'havia obtingut enriquir l'obra aprofitant-se dels innombrables avantatges que ofereix el cinema damunt el teatre, no tan sols ho hem trobat un encert, sinó que sempre ha meregut el nostre elogi més franc. Aquest és el cas de "Dona Francisquita": s'ha deixat de banda la sarsuela i ha estat descabdellada l'anècdota sota un punt de mira cinematogràfic, incrustant-li la música, sense mixtificació, que tothom coneix de la dita obra d'una manera força elogiàble. Llàstima que l'acció no sigui resolta a un ritme més accelerat. Llevat comptades escenes, aquella esdevé frenada per entretenir-se massa en resoldre les situacions. Cal que, en favor de la direcció, diguem que n'hi ha d'altres resoltes amb una alegria, vida i dinamisme senzillament admirables. En ront-junt, però, l'acció, donades les reduïdes dimensions del decorat, té massa regust teatral.

No obstant, cal reconèixer que, tècnicament, aquesta producció, sense arribar a una perfecció — això seria demanar massa —, assenyalava un gran pas endavant de la cinematografia peninsular, i deixa en descobert horitzons francament optimistes, respecte als quals, després d'aquesta producció, no hi ha ja cap mena de dubte. En una paraula, aquest film, ultra constatar, d'una manera clara i segura, el progrés del nostre cinema, dona una idea inequívoca de les grans possibilitats amb què comptem. Tot el qual caldrà que ho tinguin ben en compte els directors d'ací, puix que s'ha sabut treure el rendiment màxim dels elements tècnics amb què ací es comptem.

Ja hem dit, però, que "Dona Francisquita" no assoleix encara aquella perfecció absoluta a què es pot arribar. Hi ha, doncs, en la producció que ens ocupa, defectes que cal posar-los al descobert per a subssanar-los en nous films, particularment els que són adaptació de sarsueles i operetes i, en general, tot pel·lícula que procedeix del teatre.

Entre aquests defectes hi figura la manca de preparació per a les cançons, que algunes vegades es produeixen d'una manera imprevista, com si fossin un pegat en la llació del film. Per altra part, aquestes escenes resulten sumament teatrals, puix

que la cambra peca de manca de mobilitat i s'entreté massa a "escollir" el cant. Cal fer remarcar que aquests defectes, acusats en infinitat de pel·lícules estrangeres, han motivat sempre la nostra censura; no se'ns acusi, doncs, d'ésser rigorosos en censurar-los.

Hi ha, també, alguns primers plans resolts a base de mimica, cosa que resta naturalitat i es- cenes que, per defecte del muntatge, havent estat ben prepara- des, es deixen sense resoldre d'una manera incomprensible. No hi estaria per demés pas- sar-hi novament la llina.

Quant als intèrprets, a tots ells se'ls nota força desigs de contribuir a l'èxit del film, i són d'elogiar els esforços que per tal d'assolir-ho hi han posat. En alguns d'ells s'observa, encara, l'encarcament adquirit en el teatre, però no per això deixen de realitzar un bon treball.

De la música, com de l'argu- ment, no s'necessari parlar-ne, puix que és sobrerament coneguda, per provenir d'una obra

El indecisos per- den la meitat de la : : : vida : : : Qui no veu

SELECCIONES FILMOFONO

EL AÑO DE BURIDAN

RENÉ LESEBRE - A. JACOVA

a perd tota per no haver vist el més gran èxit de riure

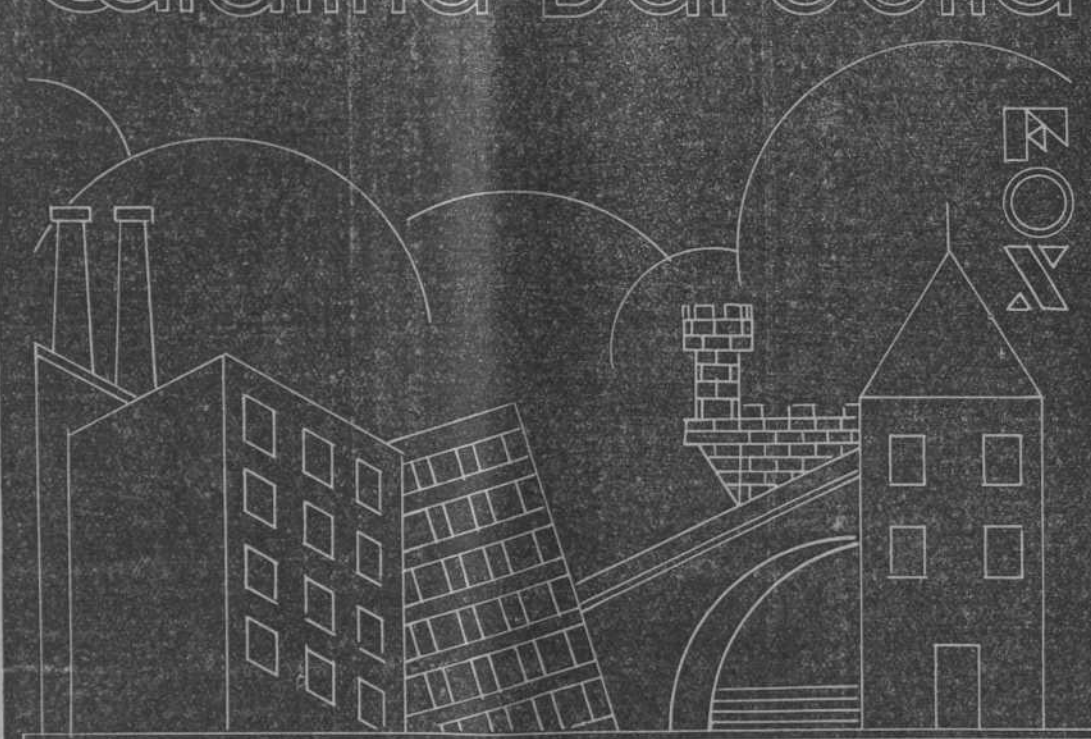
Saló Catalunya

Esdeveniment Cinematogràfic

El vinent dimecres, Estrena al

TIVOLI

Catalina Barcena

La Ciudad de Cartón

Amb actuacions personals de

CATALINA BARCENA

NÒTUL: LA: Aquesta producció no s'exhibirà a cap més Saló de Barcelona fins a la vinent temporada

Encomaneu les vostres localitats a la taquilla per als cinc primers dies

KURSAAL

AVUI ESTRENA

de la pel·lícula d'intensa emoció

En el mateix programa

Hacia las alturas

per KATHERINE HEPTURN